

Arrest

nr. 295 109 van 5 oktober 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORRÉ, die loco advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 1 december 2022.

Zijn broer R. diende op 9 oktober 2020 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 januari 2023 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H.M.T.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 24 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Bar Hamzakhel, een dorp in het district Khogyani van de Afghaanse provincie Nangarhar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U bent tot de zevende graad naar school geweest maar diende te stoppen omdat u uw vader moest helpen. U werkte samen met hem op de veemarkt van Kaga. Uw vader had samen met drie andere personen een contract met de overheid waardoor hij instond voor het beheer van de wekelijkse veemarkt op vrijdag.

Toen u op een dag ingangsgeld aan het verzamelen was op de veemarkt van Kaga kwamen D.(...), een commandant van de arbaki (= lokale politie), en zijn twee lijfwachten naar u toe. D.(...) vroeg u om het geld dat u al geïnd had te geven aan hem. U vroeg aan hem waarom u dit moest geven. Daarop sloeg hij u met zijn machinegeweer. Uw vader zag dit en kwam naar jullie toe. Eén van D.(...) zijn lijfwachten sloeg toen op uw vader. Uw vader was aan het bloeden en u wilde naar hem toe lopen maar werd beschoten. U werd geraakt in uw onderbeen en verloor vervolgens het bewustzijn. De twee lijfwachten van D.(...) schoten uw vader dood. De bodyguard van W.I.(...), één van uw vader zijn medepartners, stond ook bij jullie en schoot vervolgens D.(...) en zijn twee lijfwachten dood. U werd wakker in het ziekenhuis en uw maternale oom was bij u. Hij zei dat uw vader gedood was en dat u ook nog gevaar liep. Zo wilden de familieleden van D.(...) en zijn twee lijfwachten wraak nemen op uw familie omdat jullie verantwoordelijk waren voor hun dood. Hij nam u via de achterdeur mee uit het ziekenhuis en bracht u naar zijn huis in Kalakhail. Uw moeder, twee broers en drie zussen kwamen ook in het geheim naar uw oom toe. Uw broer R.(...) werd onmiddellijk weggestuurd met een smokkelaar uit Afghanistan. U bleef nog één maand bij uw oom verborgen in Afghanistan omdat u medische verzorging nodig had. Zo kwam er iedere twee dagen een dokter langs om uw wonde te verzorgen. Nadat u aan de betere hand was vertrok u richting Turkije. Daar zag u R.(...) en jullie probeerden samen de grens over te steken. Doordat uw wonde terug open was gegaan lukte het u niet om de grens over te steken, uw broer R.(...) lukte het wel.

Ongeveer een maand geleden stuurde uw oom uw jongste broer, S.(...), ook weg uit Afghanistan omdat hij ook gezocht werd door de mensen die problemen hadden met jullie, dit omdat hij nu ouder was. Uw maternale oom werd gedood door deze mensen omdat hij geholpen had om uw broer weg te sturen. Op heden heeft u geen nieuws van uw jongste broer. Uw moeder en drie zussen wonen op heden nog in het huis van uw maternale oom, bij zijn vrouw.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de familie van D.(...) en zijn twee lijfwachten. Ook vreest u de taliban omdat zij jullie afpersten door ushr te vragen.

U verliet Afghanistan in de vijfde maand van het jaar 1396 (= augustus 2017). U reisde op illegale wijze naar België waar u op 5 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende (VIB). Uw broer R.(...) (OV: ...; CGVS: ...) diende een VIB in op 9 oktober 2020 en werd gehoord op 6 januari 2022. Op 28 maart 2022 ontving R.(...) een negatieve beslissing (Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus).

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer. Uw originele taskara (= Afghaans identiteitsbewijs), een foto van uw vader zijn taskara, een foto van uw broer R.(...) zijn taskara, Het originele arbeidscontract tussen uw vader en de overheid, foto's van u en uw familieleden, foto's om het overlijden van uw maternale oom aan te tonen, facebookberichten aangaande het overlijden van uw maternale oom en vader, een foto van uw vader zijn wapenvergunning en de enveloppe waarmee u de documenten toegestuurd werd. Op 13 december 2022 maakte uw advocaat opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO) over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eerst en vooral naar een deel van de motivering in de beslissing waarin uw broer R.(...) de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn identiek aan de asielmotieven van uw broer R.(...) en bijgevolg wordt aan u, weliswaar met nog enkele bijkomende argumenten, identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst hieronder naar relevante argumenten uit de beslissing van uw broer (zie ook de toegevoegde informatie aan het administratief dossier betreffende het dossier van uw broer):

Ook uw verklaringen met betrekking tot het incident op de veemarkt overtuigen niet. U verklaarde dat D.(...) een machtige politiecommandant was, dat hij een bekende persoon was in uw district en dat hij vaak gewone mensen afperste (CGVS, p. 9). Enkele weken voor het incident zou hij de drie zakenpartners van uw vader afgeperst hebben en zij zouden hem toen betaald hebben (CGVS, p. 9). Gezien deze elementen, de alomtegenwoordigheid van corruptie in Afghanistan (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) en de vaststelling dat uw vader zijn job nog maar enkele maanden had (CGVS, p. 5), is het weinig aannemelijk dat uw vader het risico zou nemen om in te gaan tegen de eis tot betaling van de lokale politiecommandant. Dat uw vader een koppige en principiële persoon was verklaart niet afdoende waarom hij een dergelijk risico zou nemen (CGVS, p. 9).

Als D.(...) daadwerkelijk een machtige en bekende politiecommandant was, kan bovendien verwacht worden dat er over zijn dood bericht werd in de media. Uit toegevoegde informatie blijkt immers dat er in de jaren voor uw vertrek meermaals gerapporteerd werd over politiecommandanten van Khogyani die een gewelddadige dood stierven (zie kopieën toegevoegd aan het administratief dossier). U hebt echter geen idee of er iets in de media verscheen over het incident op de veemarkt en het CGVS beschikt evenmin over objectieve informatie met betrekking tot het vermeende incident. Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Voorts overtuigen uw verklaringen over de periode na uw vertrek niet. Zo is het opmerkelijk dat uw broer T.(...) u klaarblijkkelijk in detail vertelde over het incident op de veemarkt, maar dat hij u niets vertelde over de periode na uw vertrek, ondanks het feit dat hij nog twee maanden in Afghanistan verbleef (CGVS, p. 6, 9). Hij heeft u "niets speciaals" verteld, waardoor u denkt dat er na uw vertrek niets meer gebeurd is, en u hebt hem zelfs niet gevraagd of er nog iets gebeurd is (CGVS, p. 6). Nochtans verblijft T.(...) ook in België en hebben jullie hier contact met elkaar (CGVS, p. 3). Dat u en T.(...) helemaal niet gepraat hebben over de periode na uw vertrek uit Afghanistan en voor zijn vertrek uit het land is volstrekt onaannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

U verklaarde voorts dat D.(...)'s familie nog steeds op zoek is naar jullie en dat uw jongere broer het risico loopt door hen vermoord te worden (CGVS, p. 10-11). Jullie vijanden zouden rondgevraagd hebben over jullie en zouden op zoek naar jullie gepasseerd zijn in de straat van uw oom, die op slechts een uur wandelen van uw dorp woont (CGVS, p. 11). Hoewel ze weten dat uw maternale oom daar woont, zijn ze vreemd genoeg niet naar zijn huis gegaan (CGVS, p. 11). Dat ze niet elk huis kunnen binnenvallen en dat het een huis van verre familie is zijn weinig overtuigende verklaringen hiervoor (CGVS, p. 11). U hebt immers geen paternale ooms die nog leven en aan moeders zijde hebt u slechts twee ooms, die samen in een huis wonen. Hieruit blijkt dat uw maternale ooms allerm minst "verre familie" zijn en dat uw vijanden logischerwijze zouden kunnen verwachten dat uw familie onderdak zocht bij hen (CGVS, p. 6, 8). Het houdt dan ook geen steek dat D.(...)'s broers nooit uw ooms benaderden en dat uw familie het risico nam om daar gedurende jaren met uw jongere broer te verblijven in plaats van zich elders in het land in veiligheid te brengen (CGVS, p. 11).

Het is tevens opmerkelijk dat u niet weet wat er gebeurd is met de lijfwacht van I.(...), die D.(...) en zijn twee lijfwachten doodschoot (CGVS, p. 12). Als hij effectief de commandant van de lokale politie doodschoot kan verwacht worden dat dit repercussies had voor hem en dat uw familie u hierover inlichtte. Uw onwetendheid tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Het CGVS stelt voorts vast dat u bij het korte onderhoud dat u had bij de aanmelding voor uw verzoek om internationale bescherming verklaarde dat u Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban. U zei er dat uw vader gedood werd door de taliban, dat uw broer T.(...) gewond geraakte bij datzelfde incident

en dat u met de dood bedreigd was (*Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, motief voor de immigratie naar België*). Geconfronteerd hiermee ontkende u slechts uw eerdere verklaring en zei u dat het misschien een misverstand was, wat deze tegenstrijdigheid niet vergoelijkt (CGVS, p. 13).

Voorgaande argumenten zorgen ervoor dat het CGVS weinig tot geen geloof kan hechten aan het gegeven dat uw familie de familieleden van de arbaki commandant en zijn lijfwachten moeten vrezén (CGVS, p. 18).

Verder dient aangestipt te worden dat de door uzelf geschetste gang van zaken an sich ook weinig aannemelijk is. Zo is het ronduit onlogisch dat de commandant en zijn lijfwachten onmiddellijk uw vader begonnen te slaan nadat u geweigerd had om het geld te geven (CGVS, p. 13, 15). Het zou immers veel logischer geweest zijn mocht de commandant uw vader proberen te overhalen hebben om geld te geven. Door onmiddellijk het besluit te nemen om uw vader dood te schieten had deze commandant niks en bracht hij niet enkel zijn eigen positie als commandant in gevaar maar ook zijn eigen leven. Sterker nog, het impulsieve gedrag van D.(...) lokte een vuurgevecht uit waarbij hijzelf doodgeschoten werd door de lijfwacht van I.(...), één van uw vader zijn collega's (CGVS, p. 13-14).

Wat nog verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van bovenstaande verklaringen is het gegeven dat dit alles zagezegd plaatsvond op klaarlichte dag op de veemarkt van Kaga. Dit is immers een veemarkt die slechts één maal per week plaatsvond waardoor er vanuit gegaan kan worden dat er altijd mensen aanwezig waren (CGVS, p. 10). Dat er andere mensen in de buurt waren toen het incident plaatsvond bevestigde u zelf ook (CGVS, p. 15). Bijgevolg kan verwacht worden dat er zeker gerapporteerd geweest zou zijn over dit incident in de media, temeer een arbaki commandant hierbij het leven liet. Dit blijkt merkwaardig genoeg niet het geval te zijn (zie supra).

Het CGVS dient ook aan te stippen dat het kant noch wal raakt dat de families van de commandant en zijn lijfwachten uw familie verantwoordelijk houden voor hun dood. Het was noch uw vader noch u die het vuur opende op de commandant en zijn lijfwachten, integendeel jullie werden in koelen bloede neergeschoten zonder enige mogelijkheid om zich te verdedigen (CGVS, p. 13-14). Dat de schuld op jullie werd afgeschoven omdat die bodyguard, degene die effectief de commandant en zijn lijfwachten neerschoot, beweerde dat het u en uw vader waren die hen neerschoten weet niet te overtuigen. Zo kan uw vader geen drie personen neerschieten wanneer hij zelf al doodgeschoten was en u was ongewapend dus kon dit evenmin. Dat u stelt dat u de enige ooggetuige was waardoor de schuld op jullie afgeschoven kon worden weet evenmin te overtuigen. U verklaarde immers, zoals het de logica betaamt, dat er nog andere mensen aanwezig waren gedurende het incident (CGVS, p. 14-15).

Bij het voorgaande dient ook opgemerkt te worden dat het weinig logisch is dat uw oom u zo snel kwam ophalen in het ziekenhuis. Maar liefst één uur nadat het incident plaatsvond, dit omdat u nog gevaar liep. Het is immers volstrekt onduidelijk waarom u nog gevaar liep op dat moment. De personen die u vervolgden waren doodgeschoten dus op dat moment was er geen enkele reden om aan te nemen dat u nog gevaar liep. Uw oom kon onmogelijk weten dat de familie van de commandant achter u aan zouden komen. Het is trouwens ook enigszins onlogisch dat op die korte tijd uw wonden al behandeld waren (CGVS, p. 13-14, 15). Wat er ook van zij, het zet nogmaals in de verf dat uw verklaringen weinig aannemelijk zijn.

Voorts mag het ten stelligste verbazen dat uw oom het werk van uw vader op de veemarkt van Kaga overgenomen zou hebben. De collega's hadden namelijk de schuld van de commandant en zijn lijfwachten hun dood op uw familie afgeschoven en nu werkte uw oom samen met hen omdat het contract van uw vader nog een jaar liep met de overheid (CGVS, p. 10-11). Het raakt echter kant noch wal dat uw oom de job van uw vader, waardoor hij problemen kreeg en uiteindelijk om het leven kwam, zomaar zou overnemen (CGVS, p. 13-14). Dit ligt allesbehalve in lijn met de door u geschetste situatie. Er kan immers verwacht worden dat uw oom dit werk niet zou overnemen zodat hij zijn eigen leven en dit van zijn familieleden niet in gevaar zou brengen.

Verder zijn er nog verschillende elementen die doen vermoeden dat u geen reden hebt om vervolging te vrezén. Zo is het onder meer zeer onlogisch dat er niks gebeurde in de ene maand, of twee maanden volgens uw broer (zie supra), dat u ondergedoken zat bij uw oom (CGVS, p. 16). Er kan nochtans verwacht worden dat die familieleden, degene wie u zagezegd vreest, effectief op zoeken zouden gaan naar u en uw familieleden, in casu quod non. Uw broer R.(...) was wel vertrokken maar dit kon die familie in principe niet weten aangezien ze zelfs geen moeite deden om hem te op te sporen.

Volledigheidshalve is het ook volstrekt onduidelijk waarom uw broer één maand voor u vertrok uit Afghanistan (CGVS, p. 4). Het zou toch veel logischer zijn mochten jullie beide vertrokken zijn uit Afghanistan op hetzelfde moment. Hij kon eveneens ondergedoken leven op de plek waar u zat, bij uw oom. Dat hij meer risico gelopen zou hebben om betrapt te worden weet niet te overtuigen. Als hij binnen bleef kon hij namelijk niet gezien worden (CGVS, p. 16).

Waar u trouwens stelt dat u de families van de arbaki commandant en zijn lijfwachten vreest dient opgemerkt te worden dat u op geen enkel moment gedurende uw verklaringen blijkt geeft van het gegeven dat deze personen geïnteresseerd zijn in u. U beweert wel dat ze wraak willen nemen op uw familie maar dit zijn louter blote beweringen die u niet in concreto aantoont met uw verklaringen (CGVS, p. 13-14). Er kan immers verwacht worden dat die familieleden ooit eens een poging ondernomen zouden hebben om jullie te vinden, temeer u beweert dat ze erg veel macht hebben (CGVS, p. 14, 18).

Tevens is het enigszins onlogisch hoe deze familie op heden nog veel macht kan hebben. Het zijn immers familieleden van voormalige arbaki's, zijnde tegenstanders van de taliban. Dat u nu zelfs stelt dat ze nog machtiger zijn dan dat ze waren bij de vorige overheid raakt helemaal kant noch wal (CGVS, p. 14, 18). Uzelf slaagt er niet in om te verduidelijken hoe het kan dat ze nu nog meer macht hebben. Simpelweg stelt u dat die families nog steeds mensen afpersen, net zoals ze het deden onder de vorige overheid (CGVS, p. 14). Gelet op de huidige situatie in Afghanistan zijn uw verklaringen weerom weinig aannemelijk. Er zou immers verwacht kunnen worden dat die familieleden momenteel andere zorgen hebben, met name de taliban.

Dat uw oom een maand geleden gedood zou zijn op de wijze die u omschrijft weet niet te overtuigen. Zo is het erg onlogisch dat de families pas vorige maand uw oom gedood zouden hebben omwille van de problemen die in 1396 (=2017) begonnen (CGVS, p. 7, 17). U beweert dat uw oom gedood werd omdat hij uw jongste broer ook wegstuurde uit Afghanistan (CGVS, p. 4-5). Er dient echter opgemerkt te worden dat uw oom u en uw broer R.(...) ook al weggestuurd had uit Afghanistan en dit maar liefst vijf jaar geleden. Dat uw oom voor het wegsturen van R.(...) en u geen problemen kende, hij kon zelfs nog één jaar het werk van uw vader op de veemarkt overnemen (zie supra), maar dan plots één maand voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gedood werd door de reden die u omschrijft is wel erg merkwaardig. Dit wekt het vermoeden dat u uw verklaringen post-factum opsmukt in een poging om alsnog een nood aan internationale bescherming aannemelijk te kunnen maken, dit nadat uw broer R.(...) met hetzelfde relaas een negatieve beslissing ontving door het Commissariaat-generaal.

Dat het litteken aan uw onderbeen van een kogel zou zijn weet ook niet te overtuigen. Er zijn immers heel wat omstandigheden die aan de basis van een litteken kunnen liggen. Dat u trouwens niet zou weten of de kogel door uw onderbeen ging of bleef zitten is erg onlogisch (CGVS, p. 15, 16). Mocht dit werkelijk gebeurd zijn dan kan verwacht worden dat u dit wel zou weten, in casu quod non. Voorgaande verklaringen zetten het weinig aannemelijk karakter van uw verklaringen nogmaals in de verf waardoor het CGVS totaal geen geloof meer kan hechten aan de vrees die u inroept ten aanzien van de families van de arbaki commandant en zijn lijfwachten.

Uw advocaat vroeg zich af of het CGVS niet diende te polsen naar hoe het leven nu zou zijn onder het talibanregime voor u (CGVS, p. 19). Echter dient hierbij gezegd te worden dat u zelf geen specifieke vrees inroept nu de taliban aan de macht zijn in Afghanistan (CGVS, p. 18; Administratief dossier – Vragenlijst CGVS). Dit an sich is al een indicatie dat u geen vrees koestert jegens de taliban omwille van het gegeven dat u hier geleefd hebt in België. Daarnaast maakte u in Afghanistan deel uit van het dagdagelijkse leven en u droeg uw steentje bij in de maatschappij. Zo werkte u met uw vader op de veemarkt van Kaga. Ook kan er vanuit gegaan worden dat u een voorbeeldig moslim bent aangezien u tot de leeftijd van zestien jaar religieuze lessen volgde in de moskee en u hier nog steeds een praktiserend moslim bent (CGVS, p. 9). Daarenboven leefde u ook in een dorp dat deels onder controle van de overheid en deels onder controle van de taliban stond (CGVS, p. 7). Tevens dient opgemerkt te worden dat u maar liefst twintig jaar, sinds uw geboorte, in Afghanistan woonde (CGVS, p. 7). U bent dus in Afghanistan opgegroeid en hebt er ook uw vormende jaren doorgebracht waardoor met de nodige zekerheid gesteld kan worden dat u de Afghaanse waarden en normen kent en beheerst. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat uw verblijf van één jaar en vier maanden in België u dermate beïnvloed zou hebben waardoor u zich niet meer zou kunnen schikken naar de opgelegde regels in Afghanistan.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf,

EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Naast het voorgaande vroeg uw advocaat zich ook af hoe u tegenover het gegeven staat dat u de verantwoordelijke van uw familie zou worden bij terugkeer (CGVS, p. 19). Uit dit gegeven kan geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Daarnaast zijn er ernstige twijfels over de beweerde

dood van uw vader en oom. Zo kan er geen geloof gehecht worden aan de verklaarde problemen die geleid hebben tot hun dood (zie supra). Verder is het ook enigszins frappant dat uw familie op heden, in het huidige Afghanistan, zonder enige vorm van mannelijke ondersteuning kan overleven. Deze vaststelling wekt het vermoeden dat er, in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS, p. 17), wel nog mannelijke familieleden aanwezig zijn in Afghanistan die uw familieleden ondersteunen.

De foto's en uittreksels van Facebookberichten zijn niet bij machte om het CGVS te overtuigen van uw vader en oom hun dood (Administratief dossier – Groene map, stuk 5, 6 & 7). Er kan namelijk niet met de nodige zekerheid gesteld worden dat de persoon op de neergelegde foto's en in de Facebookberichten werkelijk uw oom en vader zijn. U legt onder meer geen enkele foto neer waarop u samen met uw oom staat. Tevens kunnen Facebookberichten eveneens geënceneerd zijn waardoor het weinig betrouwbaar bewijsmateriaal is. Stel dat uw oom en vader werkelijk overleden zijn, dan nog blijft het onduidelijk welke omstandigheden aan de basis van hun dood liggen aangezien het CGVS geen geloof kan hechten aan uw relaas.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u ook niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u de taliban zou moeten vrezen. U riep dit niet spontaan op als vrees, iets wat ten stelligste mag verbazen aangezien u bij DVZ wel verklaarde een vrees te hebben ten aanzien van de taliban (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.4 & 3.5). Op het CGVS werd u uiteindelijk geconfronteerd met de vaststelling dat u bij DVZ liet optekenen een vrees te hebben tegenover de taliban. U verklaarde toen dat uw vader vanwege zijn werk vaak gebeld werd om ushr (= soort belasting) te betalen aan de taliban. Als uw vader dit niet deed zouden ze u en zijn andere zonen doden (CGVS, p. 17). Echter wijst het CGVS u erop dat het weinig ernstig is dat u deze problemen niet spontaan opwierp tijdens de uiteenzetting van alle problemen die geleid hadden tot uw vertrek uit Afghanistan. U werd zelfs gevraagd of u effectief alle redenen waarom u vertrokken was uit Afghanistan en niet kon terugkeren vermeld had (CGVS, p. 13-14). Daarenboven moet weerom vastgesteld worden dat deze verklaring van u louter een blote bewering is. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de taliban werkelijk enige interesse vertonen in u of uw broers, een vaststelling die niet te rijmen valt met de beweerde vrees.

Gelet op al het voorgaande dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte om bovenstaande conclusie om te buigen. Zo is uw taskara slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De taskara's van uw vader en broer, de wapenvergunning van uw vader en de enveloppe waarmee u de documenten toegestuurd kreeg staan los van de door u beweerde vrees. Het contract van uw vader tussen hem en de overheid om in te staan voor het beheer van de veemarkt van Kaga tonen hooguit het bestaan van dit werk uit. Het bewijst echter niet dat de door u beschreven feiten plaatsgevonden zouden hebben.

Met de door uw advocaat overgemaakte opmerkingen (aangaande verwestering en hoe de taliban u zouden percipiëren bij terugkeer), d.d. 13/12/2022, werd rekening gehouden bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar

voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger

toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar-Sharif.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Op 24 maart 2022 werd ten aanzien van verzoekers broer een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Hij diende hiertegen een beroep in, gekend onder het rolnummer 274 363.

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 juncto 13 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 10, lid 3, b) van de Procedurerichtlijn, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat hij het slachtoffer dreigt te worden van eerwraak omdat hij mee verantwoordelijk wordt geacht voor de dood van een politiecommandant en zijn twee lijfwachten. Hij klaagt hierbij aan dat meer gewicht wordt gegeven aan de verklaringen van zijn jongere broer die bovendien geen directe ooggetuige was van het incident. Hij gaat in op de geciteerde argumenten uit de beslissing van zijn broer en tracht deze te weerleggen. Verzoeker benadrukt nog dat waar de job van hun vader in de beslissing van zijn broer in twijfel wordt getrokken omdat zijn broer geen bewijzen had voorgelegd, het CGVS diens job heden niet langer betwist gelet op de nodige bewijzen die hij heeft bijgebracht. Vervolgens ontleedt verzoeker de weigeringsmotieven, tot stand gekomen op basis van zijn eigen verklaringen en neerlegde documenten en betoogt hij dat dit een pure plausibiliteitsbeoordeling betreft. Ook deze argumenten tracht verzoeker te weerleggen.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op een vrees voor vervolging en ernstige schade als terugkeerder uit het Westen en wijst hij op een risico omwille van een (toegeschreven) verwestering. Hij haalt de samenwerkings- en onderzoeksplicht aan die op het CGVS rust, wat volgens hem inhoudt dat de verwerende partij samen met hemzelf de gekende risico's nagaat en zo nodig uitlegt en met hem bespreekt. Hij haalt tevens een tekort aan informatie aan over de mensenrechtensituatie in Afghanistan. Hij benadrukt voorts dat de taliban na de machtsovername zowel de controle over de luchthavens, de hoofdstad als de rest van het land verwierven en de zichtbaarheid voor elke terugkeerder uit het Westen zowel geografisch als logistiek is. Verzoeker haalt hierbij aan dat de taliban een verregaande controle uitvoeren op de smartphones van Afghanen en dat de lokale talibanleden nieuwkomers in hun regio in de gaten houden. Hij verwijst voorts op zijn verblijf in Europa en vreest, gelet op de draconische toepassing van de sharia, te worden mishandeld omdat zijn kledij niet correct zou zijn, omdat zijn kapsel of baardlengte niet correct zou zijn, omdat er muziek op zijn telefoon zou staan of omdat hij niet of onvoldoende naar de moskee zou gaan. Hij geeft tevens aan dat terugkeerders reeds voor de machtsovername door de taliban met stigmatisering, discriminatie en sociale en familiale uitsluiting hadden te kampen. Verder deelt hij de volgende risicoverhogende parameters mee: zijn afkomst uit een ruraal gebied in het district Khogyani waar enkel Pashtou wonen en niet alleen de taliban er de macht hebben, maar ook ISKP en gelijkgezinden er aanwezig zijn; het gegeven hij op negentienjarige leeftijd Afghanistan verliet en eenentwintig jaar oud was toen hij in Europa aankwam en dus een deel van zijn vormende jaren en ontwikkeling als jongvolwassene buiten Afghanistan en in Europa heeft doorgemaakt; dat hij ruim 5 jaar weg is uit Afghanistan. Hij geeft tevens mee dat hij werkt voor het internationale bedrijf B. in Grobbendonk waar hij Belgische vrienden heeft gemaakt. Verzoeker betoogt dat hij niet weet wat van hem zal worden verwacht in geval van terugkeer naar Afghanistan; hij stelt niet in staat te zijn te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger of 'anders' dan de 'andere' bevolking in Afghanistan.

In een vierde onderdeel gaat verzoeker in op zijn cumulatief risicoprofiel. Hij licht toe dat hij door zijn betrokkenheid bij de dood van de politiecommandant een groter risico loopt om door de taliban te worden ondervraagd; door zijn verblijf in het Westen zal het voor hem moeilijker zijn om de controles van de taliban heelhuids te doorstaan.

In een vijfde onderdeel van het middel stelt verzoeker dat zich twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten afspelen op het Afghaanse grondgebied: één tussen de taliban en het National Resistance Front, en één tussen ISKP en de taliban. Hij gaat verder in op de veiligheidssituatie.

In een zesde onderdeel van het middel wijst verzoeker op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die volgens hem het gevolg is van gedragingen van een islamitische groepering die de facto controle heeft over het grondgebied en op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, alsook op zijn eigen individuele omstandigheden.

Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar rechtspraak van onder meer het EHRM en het Hof van Justitie van de Europese Unie, alsook naar landeninformatie waarvan hij consulteerbare weblinks toevoegt.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt hij de volgende documenten toe:

- e-mailuitwisseling (stuk 2);
- UNHCR, *International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*, november 2022, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint (stuk 3);
- mail van verzoekers raadsman van 13 december 2022 (stuk 4);
- werkattest verzoeker (stuk 5);
- getuigenis werkgever (stuk 6).

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 13 april 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- EUAA "*Afghanistan: Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022.

3.2. Op 19 april 2023 maakt verzoeker overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over waarin hij refereert aan actuele landeninformatie omtrent de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie in Afghanistan, alsook de situatie van Afghanen die terugkeren uit het Westen naar hun land van herkomst, met name:

- DRC, *Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021*, 30 december 2022;
- Brookings Institution, *Afghanistan in 2023 : Taliban internal power struggles and militancy*, 3 februari 2023;
- OHCHR, *Afghanistan: Taliban's targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts*, 30 december 2022;
- United Nations Security General: *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, 27 februari 2023.

Hij voegt tevens de volgende documenten toe:

- briefwisseling met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade;
- littekenattest van 13 februari 2023.

Verzoeker geeft in zijn aanvullende nota toelichting bij bovenstaande stukken.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. In dit kader klaagt verzoeker een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. Hij verwijst ook naar de UNHCR Guidance note van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De verwerende partij heeft bij aanvullende nota van 13 april 2023 evenwel de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld. Ook verzoeker heeft in zijn verzoekschrift en aanvullende nota actuele landeninformatie voorgelegd.

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd in de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afgaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR Guidance note van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder in concreto aan te tonen dat de gehanteerde

landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

Verzoeker argumenteert verder dat er meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR, in casu de Guidance note van februari 2022, dan aan de richtsnoeren van de EUAA, omwille van *“potentiële vooringenomenheid van de EU lidstaten”*. Dit is echter niet meer dan een loze bewering die elke ernstige onderbouwing mist.

De Raad herinnert eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”*

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, in casu bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door beide partijen wordt aangereikt.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Wat betreft verzoekers vluchtrelaas, met name het incident op de veemarkt

5.1.1. Verzoekers vader had samen met drie andere personen een contract met de voormalige Afghaanse overheid waarbij hij instond voor het beheer van de wekelijkse veemarkt van Kaga op vrijdag.

Tijdens deze wekelijkse veemarkt zou verzoekers vader zijn gedood door de lijfwachten van de lokale politiecommandant D. die geld trachtte af te persen. De lokale politiecommandant en zijn lijfwachten werden vervolgens gedood door de lijfwacht van een van de drie medepartners van verzoekers vader. Verzoeker verklaart dat hij Afghanistan heeft verlaten uit vrees te worden gedood door de families van de lokale politiecommandant D. en zijn twee lijfwachten die uit zijn op wraak omdat ze zijn familie verantwoordelijk houden voor hun dood.

5.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker en zijn broer R. zich beroepen op dezelfde vluchtmotieven.

Verzoekers broer R. diende op 9 oktober 2020 reeds een beschermingsverzoek in bij de Belgische overheden waarna hij vervolgens bij het CGVS werd gehoord op 6 januari 2022. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekers broer R. werd op 24 maart 2022 genomen.

Verzoeker zelf kwam later aan in België en diende op 5 augustus 2021 een beschermingsverzoek in waarna hij pas op 1 december 2022 werd gehoord bij het CGVS.

Toen verzoekers broer R. op 6 januari 2022 werd gehoord bij het CGVS was verzoeker reeds aanwezig op het Belgische grondgebied. Hoewel verzoeker rechtstreeks betrokken was bij het beweerde incident op de veemarkt en dus ooggetuige zou zijn geweest van de gebeurtenissen aldaar, werd hij niet als eerste gehoord. Verzoeker was toen in verwickeld in een Dublin-procedure waarbij een verzoek tot terugname werd gericht aan de Oostenrijkse overheden, gelet op de registratie van zijn vingerafdrukken aldaar. Dit terugnameverzoek werd op 23 september 2021 aanvaard en op 7 oktober 2021 werd beslist tot een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), waartegen verzoeker in beroep ging. Evenwel, bij gebrek aan een daadwerkelijke overdracht en het verloop van zes maanden op 24 maart 2022 sinds de aanvaarding van het terugnameverzoek, werden de Belgische overheden verantwoordelijk voor de behandeling van verzoekers beschermingsverzoek. Het beroep van 9 november 2021 tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 7 oktober 2021 werd, bij gebrek aan belang, verworpen bij 's Raads arrest nr. 272 545 van 10 mei 2022.

Gelet op de lopende Dublin-procedure werd bij het CGVS niet gewacht op het persoonlijk onderhoud van verzoeker, maar werd zijn broer R. als eerste gehoord op 6 januari 2022, hoewel R. had aangegeven dat verzoeker met zijn vader op de veemarkt samenwerkte (NPO broer R., p. 5).

5.1.3. In de weigeringsbeslissing van verzoekers broer R. van 24 maart 2022 kan worden gelezen dat er geen geloof werd gehecht aan het vluchtrelaas, onder meer omdat R. geen enkel document neerlegde ter staving van de job van zijn vader, wat een cruciaal element is in het vluchtrelaas. Het ontbreken van zulk document was voor het CGVS een voldoende reden om ernstige twijfels te hebben bij de geloofwaardigheid van de verklaringen van de broer over zijn vaders job.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek bij het CGVS het originele arbeidscontact tussen zijn vader en de voormalige Afghaanse overheid wist neer te leggen, waarvan de authenticiteit niet uitdrukkelijk wordt betwist door het CGVS. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat heden de tewerkstelling van de vader op de vrijdagse veemarkt van Kaga enigszins in twijfel wordt getrokken.

5.1.4. Hoewel de weigeringsbeslissing van verzoekers broer R. al vertrok vanuit ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van de verklaringen van de broer R. over zijn vaders job, herneemt het CGVS in de bestreden beslissing de overige motieven van de weigeringsbeslissing van verzoekers broer R.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt gerechtvaardigd: *“Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eerst en vooral naar een deel van de motivering in de beslissing waarin uw broer R.(...) de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn identiek aan de asielmotieven van uw broer R.(...) en bijgevolg wordt aan u, weliswaar met nog enkele bijkomende argumenten, identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst hieronder naar relevante argumenten uit de beslissing van uw broer (zie ook de toegevoegde informatie aan het administratief dossier betreffende het dossier van uw broer): (...).”*

Zo wordt het motief hernomen waarbij geen geloof wordt gehecht aan het vluchtrelaas van broer R. omdat het gedrag van zijn vader tijdens het beweerde incident op de veemarkt niet aannemelijk werd geacht. Verzoekers broer R., die evenwel niet aanwezig was tijdens het incident op de veemarkt, verklaarde immers dat D., de commandant van de lokale politie, zijn vader zou hebben verplicht al het geld dat hij op zak had aan hem af te geven. D. wilde het geld afpakken van zijn vader. Toen zijn vader het niet wilde geven, viel D. zijn vader aan en sloeg hij hem. Ook de twee lijfwachten van D. vielen zijn vader aan en sloegen hem met een kalasjnikov. Omdat zijn vader zou hebben geweigerd, zouden D. en zijn lijfwachten zijn vader hebben geslagen waarna een gevecht ontstond waarbij zijn vader werd doodgeschoten (NPO broer R., p. 8). Het CGVS motiveerde hierover als volgt: *“U verklaarde dat D.(...) een machtige politiecommandant was, dat hij een bekende persoon was in uw district en dat hij vaak gewone mensen afperste (CGVS, p. 9). Enkele weken voor het incident zou hij de drie zakenpartners van uw vader afgeperst hebben en zij zouden hem toen betaald hebben (CGVS, p. 9). Gezien deze elementen, de alomtegenwoordigheid van corruptie in Afghanistan (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) en de vaststelling dat uw vader zijn job nog maar enkele maanden had (CGVS, p. 5), is het weinig aannemelijk dat uw vader het risico zou nemen om in te gaan tegen de eis tot betaling van de lokale politiecommandant. Dat uw vader een koppige en principiële persoon was verklaart niet afdoende waarom hij een dergelijk risico zou nemen (CGVS, p. 9).”*

De Raad stelt vast dat verzoeker, die wel aanwezig was tijdens het incident op de veemarkt, andere verklaringen aflegde. Hij verklaarde immers tijdens zijn persoonlijk onderhoud: *“Mijn vader had dat contract voor de veemarkt gekregen met drie andere mensen, H.M., W.I. en H.S.A., dat was in het jaar 1396. We waren al drie maanden bezig toen wij het probleem kregen met die mensen. Het was een commandant van de arbaki's. Op een dag toen ik daar stond die papieren te schrijven en geven aan mensen, die mensen betaalden geld en ik had een geldzak bij. Die man kwam naar mij en wou het geld hebben en ik zei waarom zou ik dat geven en toen sloeg hij me met het wapen dat hij bijhad en op dat moment liep mijn vader ook naar ons toe omdat hij zag dat hij me sloeg. Toen mijn vader kwam begonnen de twee bodyguards van die man op mijn vader te schieten, hij werd neergeschoten en er was ook een bodyguard van W.I. erbij. Mijn vader had ook een pistool en die had de kans niet gekregen om het te kunnen gebruiken. Toen werd ik ook neergeschoten en ik zag overal bloed en chaos. Op een gegeven moment ben ik mijn bewustzijn verloren en dan werd ik wakker in het ziekenhuis. Die bodyguard van W.I. schoot op die mensen en die drie zijn ook gedood, mijn vader was ook dood, ik was naar het ziekenhuis gebracht.”* (NPO, p. 13).

Uit wat voorafgaat blijkt dat het relaas van verzoeker en dat van zijn broer R. over het verloop van het bewuste incident verschillend zijn. Waar zijn broer verklaart dat het zijn vader was die het geld op zak had en dat zijn vader zich verzette tegen de afpersing, verklaart verzoeker daarentegen dat hij de geldzak bij zich had, dat hij zich verzette en werd geslagen met een wapen waarna zijn vader naar hem toeliep omdat hij zag dat zijn zoon werd geslagen. Daarop schoten de lijfwachten van D. zijn vader neer. Uit het relaas van verzoeker kan aldus niet blijken dat het zijn vader was die zich verzette tegen de afpersing. Bijgevolg kan het motief uit de beslissing van zijn broer is, met name dat *“weinig aannemelijk [is] dat uw vader het risico zou nemen om in te gaan tegen de eis tot betaling van de lokale politiecommandant”*, niet zonder meer worden hernomen in de bestreden beslissing. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers eerder dat zijn vader tussenkwam om zijn zoon te verdedigen.

Dat in de bestreden beslissing dit motief van de weigeringsbeslissing in hoofde van verzoekers broer R. wordt hernomen zonder op enige wijze concreet in te gaan op het relaas van verzoeker, dat met betrekking tot de handelingen van de vader tijdens het incident op de veemarkt wezenlijk verschilt van het relaas van zijn broer die geen ooggetuige was van het incident op de veemarkt, en zonder de relazen van de broers met elkaar te vergelijken, getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aldus terecht aan dat wanneer twee broers een gelijkaardige vrees invoeren, waarbij één broer niet aanwezig was tijdens het incident dat aan de oorzaak van de problemen lag, en de andere broer wel rechtstreeks betrokken was, men mag verwachten dat er meer gewicht wordt toegekend aan de verklaringen van de broer die een directe ooggetuige was. Het CGVS doet echter net het omgekeerde, hetgeen een onzorgvuldige werkwijze is.

5.1.5. In de bestreden beslissing wordt ook het volgend motief hernomen: *“Als D.(...) daadwerkelijk een machtige en bekende politiecommandant was, kan bovendien verwacht worden dat er over zijn dood bericht werd in de media. Uit toegevoegde informatie blijkt immers dat er in de jaren voor uw vertrek meermaals gerapporteerd werd over politiecommandanten van Khogyani die een gewelddadige dood stierven (zie kopieën toegevoegd aan het administratief dossier).”*

De Raad stelt vast dat de informatie waarnaar wordt gerefereerd zich niet in het administratief dossier bevindt hoewel in de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“(zie ook de toegevoegde informatie aan het administratief dossier betreffende het dossier van uw broer)”*.

Er mag redelijkerwijze worden verwacht dat indien het CGVS in de bestreden beslissing verwijst naar *“relevante motieven”* uit de weigeringsbeslissing van verzoekers broer, de informatie waarop deze motieven steunen ook aan het administratief dossier van verzoeker wordt gevoegd, quod non.

5.1.6. Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift terdege op dat vele van de motieven in de bestreden beslissing steunen op een plausibiliteitsbeoordeling waarbij zijn verklaringen nu eens als *“weinig logisch”* dan weer als *“erg merkwaardig”* worden bestempeld door het CGVS. Aangezien plausibiliteit berust op algemene verwachtingen van wat redelijk of waarschijnlijk wordt geacht, is het noodzakelijk dat er voorzichtig wordt omgegaan met plausibiliteit als een indicator om de geloofwaardigheid van een relaas te beoordelen.

In casu brengt verzoeker in zijn verzoekschrift elementen uit landeninformatie aan waarmee hij tracht deze plausibiliteitsbeoordeling op verschillende vlakken te weerleggen, zoals landeninformatie over talrijke incidenten, buiten het slagveld, waarbij arbaki's betrokken zijn en burgerslachtoffers vallen waarmee hij het gedrag van D. wil te kaderen, alsook informatie over de Pashtunwali waarmee hij het gedrag van de families van D. en zijn lijfwachten ten aanzien van hemzelf en zijn familie wil kaderen.

De Raad stelt vast dat deze elementen uit de landeninformatie niet zonder verdienste zijn en verder onderzoek behoeven.

Verder merkt de Raad op dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de notities van het persoonlijke onderhoud van verzoeker en van dat van zijn broer met elkaar werden vergeleken. Niettemin vallen bij lezing ervan een aantal tegenstrijdigheden en incoherenties op die relevant kunnen zijn voor de geloofwaardigheidsbeoordeling doch waarmee verzoeker en zijn broer evenwel niet werden geconfronteerd en die een verdere vraagstelling behoeven.

Ten slotte brengt verzoeker ook een littekenattest van 13 februari 2023 bij waarin de attesterende arts stelt dat een kogel een mogelijke oorzaak van het litteken bij verzoeker zou kunnen zijn.

5.1.7. Gelet op wat voorafgaat, met name (i) de werkwijze waarbij de verwerende partij vertrekt vanuit het relaas en de weigeringsbeslissing van verzoekers broer R., die geen ooggetuige was, zonder in te gaan

op het relaas van verzoeker zelf, die rechtstreeks betrokken was en hieraan gewicht te geven, hetgeen blijk geeft van een onzorgvuldig onderzoek; (ii) het gebrek aan landeninformatie in het administratief dossier waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing; (iii) de elementen van landeninformatie waarmee verzoeker bepaalde gebeurtenissen wil kaderen die niet plausibel worden geacht; (iv) het gebrek aan een vergelijking van de verschillende vluchtrelazen van verzoeker en zijn broer alsook (v) het bijgebrachte littekenattest; besluit de Raad dat de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot het vluchtrelaas van verzoeker, met name het incident op de wekelijkse veemarkt, niet voldoende draagkrachtig zijn om in de huidige stand van zaken te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

5.2. Wat betreft verzoekers vrees als terugkeerder uit het Westen en omwille van 'verwestering'

5.2.1. Verzoeker vestigt de aandacht op de risico's die hij zou lopen als terugkeerder uit het Westen, op zijn verblijf in Europa en betoogt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan als 'verwesterd' dreigt te worden beschouwd en met argwaan zal worden bekeken na zijn jarenlange verblijf in Europa, te meer hij afkomstig is uit het rurale dorp Bar Hamzakhel gelegen in het district Khogyani in Nangarhar.

5.2.2. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de machtsovername (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). Het beleid van de taliban lijkt in deze te verharderen, waarbij de meer conservatieve stromingen binnen de taliban aan terrein winnen; zo werd een arbeidsverbod uitgevaardigd voor vrouwelijke medewerkers van ngo's, humanitaire organisaties en de Verenigde Naties (Brookings Institution, *Afghanistan in 2023: Taliban internal power struggles and militancy*, 3 februari 2023; OHCHR, *Afghanistan: Taliban's targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts*, 30 december 2022; United Nations Security General: *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, 27 februari 2023).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt

melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022; Amnesty International, *"The rule of Taliban. A year of violence, impunity and false promises"*, augustus 2022, p. 31-35 en Freedom House, *"A Needs Assessment of Afghan Human Rights Defenders"*, January 2023, p. 14-15).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven tevens aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen

met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann; DRC, *Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021*, 30 december 2022).

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als “verwesterd” worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk zijn verwesterd. Er dient sprake te zijn van overtuigingen, gedrag, kenmerken of andere elementen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.2.3. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de raadsvrouw op het eind van het persoonlijk onderhoud vroeg om verzoeker nader te bevragen over “hoe het leven nu zou zijn om te leven onder het talibanregime vanuit eigen religieus standpunt, hoe dit in contrast verhoudt met zijn eigen ideologie en deze van de taliban.” (NPO, p.19).

De protection officer antwoordde daarop dat dit niet zou worden bevraagd omdat verzoeker dit niet zelf opwierp als een probleem. Verzoeker is dan ook op geen enkel moment gevraagd of er voor hem risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn, die erop zouden kunnen wijzen dat hij met vervolging zou kunnen worden geconfronteerd omwille van zijn verblijf in het buitenland of zijn (gepercipieerde) verwestering bij terugkeer naar Afghanistan. Er werd op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud enige vraag in die richting gesteld.

In de bestreden beslissing wordt niettemin gemotiveerd als volgt: “Uw advocaat vroeg zich af of het CGVS niet diende te polsen naar hoe het leven nu zou zijn onder het talibanregime voor u (CGVS, p. 19). Echter dient hierbij gezegd te worden dat u zelf geen specifieke vrees inroept nu de taliban aan de macht zijn in Afghanistan (CGVS, p. 18; Administratief dossier – Vragenlijst CGVS). Dit an sich is al een indicatie dat u geen vrees koestert jegens de taliban omwille van het gegeven dat u hier geleefd hebt in België. Daarnaast maakte u in Afghanistan deel uit van het dagdagelijkse leven en u droeg uw steentje bij in de maatschappij. Zo werkte u met uw vader op de veemarkt van Kaga. Ook kan er vanuit gegaan worden

dat u een voorbeeldig moslim bent aangezien u tot de leeftijd van zestien jaar religieuze lessen volgde in de moskee en u hier nog steeds een praktiserend moslim bent (CGVS, p. 9). Daarenboven leefde u ook in een dorp dat deels onder controle van de overheid en deels onder controle van de taliban stond (CGVS, p. 7). Tevens dient opgemerkt te worden dat u maar liefst twintig jaar, sinds uw geboorte, in Afghanistan woonde (CGVS, p. 7). U bent dus in Afghanistan opgegroeid en hebt er ook uw vormende jaren doorgebracht waardoor met de nodige zekerheid gesteld kan worden dat u de Afghaanse waarden en normen kent en beheerst. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat uw verblijf van één jaar en vier maanden in België u dermate beïnvloed zou hebben waardoor u zich niet meer zou kunnen schikken naar de opgelegde regels in Afghanistan.”

Hoewel terecht wordt bemerkt dat verzoeker zelf geen specifieke vrees inriep voor de taliban die nu aan de macht zijn, gaat de verwerende partij toch over tot een beoordeling. Verzoeker betoogt hierover in zijn verzoekschrift terecht als volgt: *“Ook werden er tijdens het gehoor vragen gesteld rond verzoekers religieuze oriëntatie en zegt hij een praktiserende, soennitische moslim te zijn, maar werd er niet dieper ingegaan op hoe zijn religieuze beleving contrasteert met de religieuze ideologie van de Taliban (of bijkomend van de andere jihadistische groeperingen), opnieuw ondanks het feit dat bevraging hierrond expliciet werd voorgesteld (gehoorverslag, p. 9 en 19). Toch onderbouwt verwerende partij deel van haar argumentatie van haar weigeringsbeslissing hierop door te stellen dat het “weinig waarschijnlijk” is dat verzoeker “zich niet meer zou kunnen schikken naar de opgelegde regels in Afghanistan” omdat: “Ook kan er vanuit gegaan worden dat u een voorbeeldig moslim bent aangezien u tot de leeftijd van zestien jaar religieuze lessen volgde in de moskee en u hier nog steeds een praktiserende moslim bent (CGVS, p. 9).” Niet alleen stelt verwerende partij hiermee dat praktiserend moslim zijn automatisch zou betekenen dat verzoeker zou kunnen leven onder het talibanregime en dat hij de religieuze vrijheid zou hebben om zijn geloof te beleven en in te vullen zoals hijzelf wil, ook steunt verwerende partij hiermee op een redenering die zij zelf niet zorgvuldig onderzocht heeft, maar waaruit zij alsnog verregaande conclusies trekt.”*

De Raad treedt verzoeker bij in diens standpunt dat het niet getuigt van een zorgvuldige besluitvorming waar hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet nader werd bevraagd over hoe hij het leven onder de taliban ziet, maar de verwerende partij niettemin alsnog overgaat tot een beoordeling van verzoekers mogelijkheden om zich te schikken naar de opgelegde regels in Afghanistan. Hierbij moet verder worden opgemerkt dat het gegeven dat men een praktiserend moslim is niet automatisch inhoudt dat men zich kan schikken naar de ideologie van de taliban. De heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, weerspiegelen immers niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin verzoeker is opgegroeid maar werden door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd. Er dient dan ook rekening te worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd.

5.3. Gelet op de vaststellingen in punten 5.1 en 5.2., die geen blijk geven van een zorgvuldige beoordeling door de verwerende partij, besluit de Raad dat een verder en gedegen onderzoek naar verzoekers vluchtrelaas aangaande het incident op de wekelijkse veemarkt, alsook naar zijn vrees voor de taliban als terugkeerder met verblijf in Europa, zich opdringt.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het verzoek om internationale bescherming evenwel niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 januari 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES